

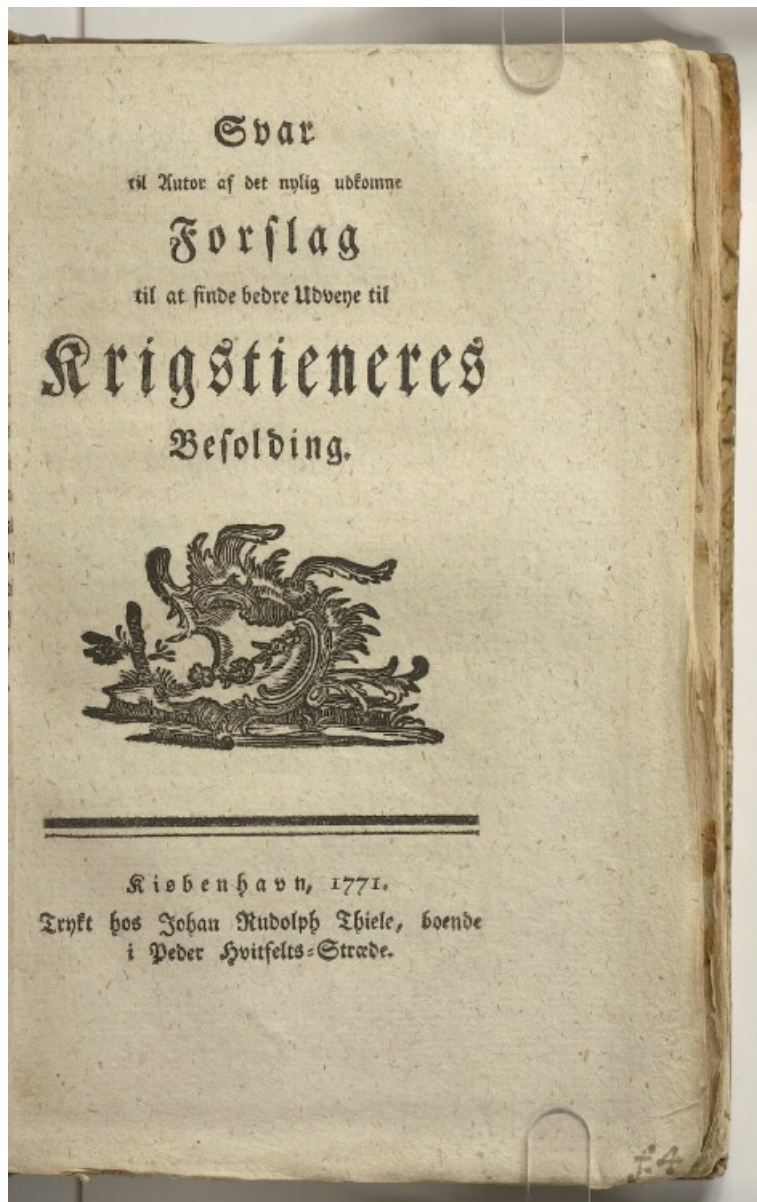
Titel: Svar til Autor af det nylig udkomne Forslag til at finde bedre Udveye til Krigstieners Besolding.

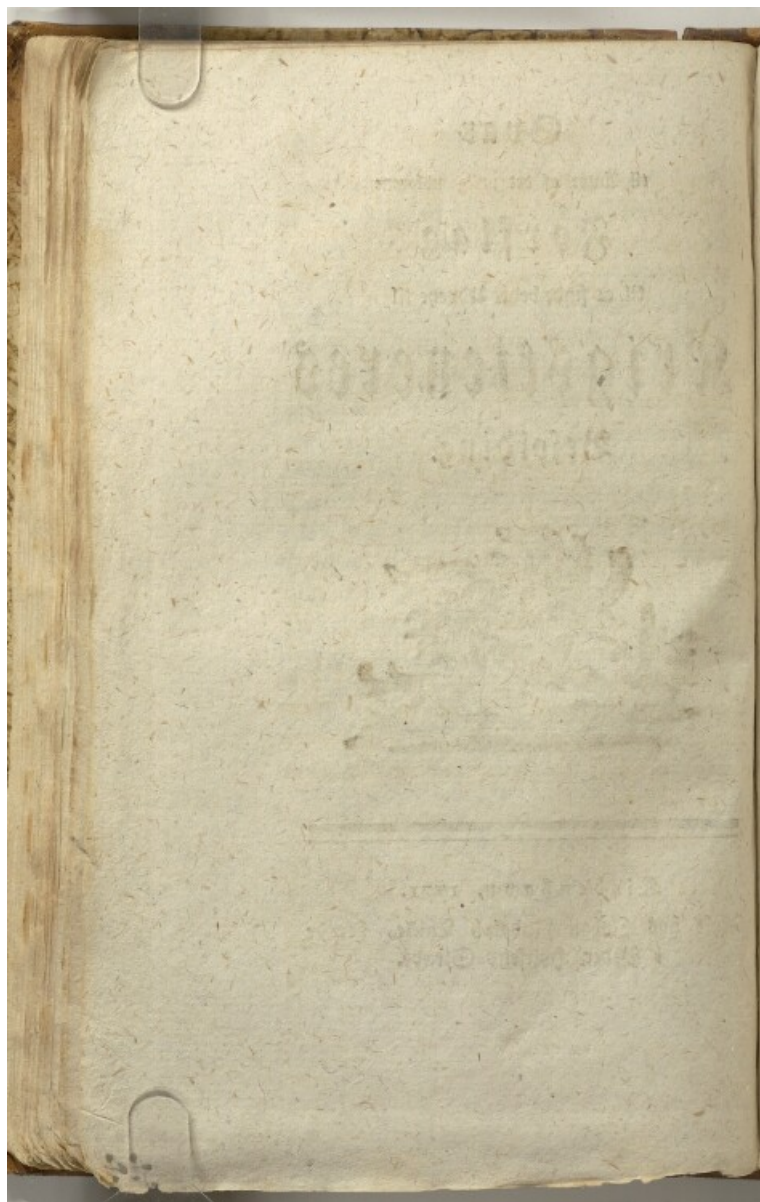
Citation: "Svar til Autor af det nylig udkomne Forslag til at finde bedre Udveye til Krigstieners Besolding.", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 10*, J.R. Thiele, 1771, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_010-shoot-workid1_010_005/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 10

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Min Herre!

Gudsfrygt, sund Fornuft, og et redeligt Hjerte ere uadskilkelige og nødvendige Egenskaber, der maa findes hos den, som vil træde frem for Publicum, og lade see, at han er en retskaffen Patriot; thi en patriotisk Jæver allene, uden nye at overlægge Følgerne af hans Forslag, duer intet, og anretter ikkun Ulykker i Landet.

Enhver retskaffen Patriot ønsker og stræber alt d, at det maa gaae hans Herre og Konge vel, og efter Ønske, samt at hans Interesse maatte befordres; men naar hans

Auslag til samnes Befordring er grundet paa andre Undersaatters Ruin, da bliver det vist ikke efter vor dyrebare Monarkes Velbehag, kan ei heller fortjene Navn af patriotisk.

Det Forslag min Herre har gjort, har jeg for lange siden hørt tale om, saa at min Herre maa alt for rum Tid siden have undfanget dette Foster, som nu er kommen frem, da jeg aldrig havde troet, at det kunde falde nogen fornuftig Mand ind, at udgive dette Forslag, som en god, magelig og giertlig Sag. Ja han tør endog kalde den christelig, og menneskelig, da den himmelhøit strider imod begge; thi at tage fra en fattig, og give til en anden, som ei trænger saa haart, seer jeg ikke, at kunde kaldes christelig og menneskelig, men —

Jeg ærer og har Hoiagtelse for dem, som benytte sig af den allernaadigst givne Skrivfrihed til at frembringe noget sundt, nyttigt og vel overlagt, som kunde være vor allernaadigste Konge behageligt, og for Staten i Almindelighed gavnligt.

I det lange og vidtloftige Præludium, min Herre bruger, førend han ret vil udlade sig med Forslagene i sig selv, finder jeg adskillige Ting, hvori han har fuldkommen Ret, og at mange Tjenestefolkes Trodsighed imod deres Herskab er stegen til en snart utaalelig Høide, er en unægtelig Sandhed. Men mon ogsaa ikke mange Herskaber tildeels selv kan være Skyld derti? Kostpenge, som gives Kudske og Tjenere, giøre ikke lidet dertil, og de anseelige Kortpenge, der falder i mange store Huse, giøre endnu meere, da dog disse sidste uden Tjenernes Fornærmelse til bedre og for Staten nyttigere Brug kunde anvendes, og mange Syge, Sengeliggende og Huusarme kunde husvales.

Endskjønt der nu ere mange store og fornemme Huse, hvor Tjenere kan stræbe noget anseeligt tilfammen, saa ere de dog ganske vist ikkun meget faae imod de Huse, hvor Tjenere maa lade sig nøie med deres Løn allene, hvormed de ei skal giøre ret store Spring, hvorfor alle Tjenere ei heller kan skieres over en Kam, og det gaar ei heller til hos os, som i Holland, hvor en Koffepige hos maadelige

Standspersoner faaer firehundstyve til hundrede
Gyldeen aartig Pen.

Min Herre veed, det er ikke alt Guld,
som glimrer, det skal prøves. Projecter ere
ei altid gavnlige, endskjønt de glimre i ser i
Autors Dine. De burde noie undersøges og
driftes, før end de blev sendt for Lyset, og Au-
tor burde selv forud giøre sig alle de muelige
Indvendinger og Modsigelser, som andre kun-
de giøre imod hans Forslag, da han selv vde
finde meget at trække ud, som ei burde at staae,
og skulle endda en liden Feiltagelse i Omstan-
dighederne, af Mangel paa tilstrækkelig Ind-
sigt i Sagen, indløbe, da var samme at unde-
skulde, saa snart man udi Forslaget ei kunde
spore andet, end et edelt Sindelag og en rede-
lig Intention, som allene sigter til det Allmin-
deliges Beste. Vi ville da prøve min Herres
Forslag, for at erfare, hvorvidt det kan kaldes
patriotisk.

Han siger pag. 33: Jeg vil, i Folge pa-
triotisk Zver, kiertigst forestille Maaden til
Krigstienernes bedre Belønning herefter, og
det skulle være en god, magelig og giertig
Sag

Sag — at sætte denne Plan i Arbejde, da jeg vil haabe, — at enhver Kongens Tiener og Embedsmand udi alle ni Classer vil ansee det ret, billigt, og christeligt at betale — noget af den Lon, som Fredstieneren og Tienerinden tilstaaes. — Jeg siger, at det var en priselig og christelig Gierning, naar enhver Herre strax deponerede i Kongens Cassé 10 Rirdaler for hver Fredstiener han holder, og 5 for hver Tienerinde. Si i nogen Maade at tænke eller meene, at disse Penge skulle betales af Herrvens egen Cassé. Nei! langt fra ikke, uden paa den Maade, at decourtere enhver samme Penge udi deres Lon, saa at Tieneren skal herefter tiene for 10 Rirdaler, og Digerne for 5 Rirdaler ringere end tilforn.

Men min Herre har glemt her det Beste i hans Forslag, som ogsaa kunde komme ham tilpas. Skal jeg sige det? Nei, jeg maa gaae gradatim til Verks, ligesom han, førend han kommer ud med sin Mening. Skal jeg sige det? Nei! Nu kommer det strax. Nei, endnu et lidet Omseeb. Skal jeg? Jeg maa tælle mine Knapper: Skal jeg? Skal jeg ikke? Skal jeg? Skal jeg ikke? Jeg skal,
 A 4 for

for at være kort, sig ham: Det er Ammerne
han har forglemt, af disse ere der et anseeligt
Antal; thi det er ikke Mode, at nogen i Kæn-
gen ammer selv deres Børn op. Her er
noget at malke, ikke af Melken. Nei! thi
hun maa allene sørge for Børnets Underhol-
ding, hun kan deraf intet miste, — men af
hendes fede Løn; og her bliver endnu noget
tilbage, som man ikke finder hos Vigerne?
Hvad meener han vel? alle Buggepengene, de
fjendne Ducater og Kroner. Den stor Skat,
som den klækkeligste af alle! Af denne allene
kan han skaffe hele Armeen MansKetter, som
er det eneste jeg veed Krigstienene fattes,
kan de af dette Fond ikke faae! dem af Kam-
merbug, faaer de lade sig nøie med Papir,
som de gjøre i Frankrige. Tak mig nu for
dette deilige Indfald, og see heraf, at jeg er
ogsaa en Patriot, skjønt ikke saa ivrig, som
han. Jeg er selv bleven saa indtagen deraf,
at dersom jeg vidste at finde ham, jeg ville
strax, strax sende min Herre alle min Ammes
Buggepenge, og være dertil ligesaa villig, som
han paa den sidste Side af hans ypperlige
Skrift ytrer sig med at være, til at betale for
de Domestiker han selv holder. Men hvad
Guds,

Kudsk, Tiener og Piget angaaer, da lader jeg det bero med dem, indtil min Herre allernaadigst finder for got, at formilde Skatten. Men for at komme til Sagen.

Min Herre siger selv forud pag. 13. Det er ubilligt, at tage noget fra en Stand, og tillægge en anden, da samme ville have mangfoldige onde Sviter; derfor best at lade enhver Stand blive i den Cirkel den er. Hvorledes rimet sig vel dette Principium med hans Forslag? Havde han betænkt dette ret, da havde han vist ikke faaet det Udsald at forarme en Stand, som i hans Tanker bliver for riig, for at fornøie en anden, som ham synes at være meere trængende. Men veed han og vel, eller har han med sit patriotiske Syn igiennemgransket de Uleiligheder, som af hans Utslags Iverksættelse ville skyde? Jeg tvivler storlig derpaa. Jeg vil derfor vise ham nogle faa, og give andre Anledning til at fortælle ham flere.

1) Hvorledes ville det see ud for dem, som ere i Rangen? Hvorfra skulle de faae

U 5 Kudske,

Kudste, Tienere, og Tienestepiger? Alle Tienestefolk ville sege heiv til dem, som vare uden for Rangen, hvor de, efter hans Forslag, skulle være fri. Kan vel de, som ere i Rangen, meere undvære Tienestefolk, end Kiebmænd og Haandverksfolk, som han nævner? Skal Herren selv berste sine Stoe og Klæder, forrette Wrender i Byen, strigle og soere sine Heste, ja kiere Møg ud? Skal Fruen dække Bord, lave Mad, og staae ved Ludegryden? Dette er et nødvendigt Folge, naar ingen vil tiene dem.

- 2) Naar da Herskabet ei vil finde sig i, (som jeg ei heller skulle troe, at han paastaer), selv at giøre Tieneres Gjæringer, hvad da? Maatte da ikke Herren forud love sine Tienestefolk, ligesom det er gaaet de fleste Herskaber med Extraskatten, som dog er ikkun 1 Rixdaler aarlig, at give dem deres Lon uden Afforming? Og hvorledes blev da hans bitre Had til denne Stand tilfredsstillt, naar de, han sigtede, ei kom til at føle Evien af hans ufierlige Forslag, men saldt i deres Lod, som hans
patrioti-

patriotiske og emne Hierte dog ville have forfaandede? Jeg har selv en Kudsk, en Tiener, og to Piger i mit Brød, Kudskken faaer ferten Mirdaler, Tieneren tolv, en Pige ti, og den anden otte Mirdaler aarlig Lon. Naar nu Kudskken og Tieneren skulle hver for sig betale ti, saa beholdt den første sex, den anden to tilbage, Pigerne skulle betale hver fem, saa beholdt den ene fem, og den anden tre, Hvor længe tænker han nu, at jeg skulle beholde disse Folk, som jeg er vel fornøiet med, og som har tiend mig tro og vel over en halv Snees Aar? Og hvorledes skulle jeg faae Folk igien saa gode, som disse, nemlig en Kudsk for sex Mirdaler, en Tiener for to, eller en Pige for fem, og en anden for tre Mirdaler Lon? Seer han nu, som før er meldt, at dette ville useilbar gaae ud over Herstæbet? Synes han og vel, at tredive Mirdaler, som han saa strax, strax uden videre Betænkning, ville have udbetalt, ere i disse tranke og vanskelige Tider saa strax tilvede at røste ud af Ermet. Sagte! naadige Patriot! at minste Penge og giøre Bancoedler veed han jo er en halvsøs Gierning.

ning. At stiele og bedrage sin Næste er ugudeligt. Hvorfra skal da en ærlig Mand tage saadanne unødvendige Udgifter, som allerede er saa betyngt, at han, end ogsaa under sin Stand, maa indskrænke sig, for at bestride de nødvendige. Jeg kalder denne med Flid en unødvendig Udgift; thi min Herre siger selv pag. 13. at Soldaten i Norge var baade lystig og glad, og siden efter, at Skildvagten ved Comediehuset var ved et mildt og got Humeur. Jeg maatte derfor spørge, hvorved han da fik Anledning til de emme Betragtninger over Krigstienernes slette Vilkaar, siden ingen beklagede sin Nød for ham? Jeg gietter vel ikke Uret, om jeg troer, at min Herre blev vred paa denne Fredstiener, som i den kolde Forstue gjorde sig lidet til Gode i Comediehuset, han torde for Libertets, Stedets, og Forsamlingens Skyld af dette slags Foll ei udøse sin Galde paa ham offentlig, men tænkte i hans emme Hjerte: Du skal vist faae en Ulykke for dette, var ikke dette christeligt? For da at hevne sig paa denne og al hans Slegt, blev dette drabelige Forslag avlet i hans Hjerte,

Hierne, at forbedre Krigstienerens Vilkaar, hvilke kommer ham saa ynkværdig fore. Jeg tilstaaer selv, at de ere haarde, naar de lignes imod andre Stænders, men de ere langt fra ei saa haarde, som min Herre forestiller sig, eller som de ere for denne Stand paa andre Stæder, i sær i Sverrig. Dette kan Deserteurer bevidne, som have fundet Vællighed at komme tilbage igien, efter at de herfra vare bortløbne. Og tænk han ikke, min Herre, at see dybere ind i denne Stands Vilkaar, end vor prisværdige Regiering, som nok har indseet, og i saa mangfoldige Tider har haft Prøve paa, hvorvidt denne Stands Forslegning bør strække sig, saa at hans Medynk er uforuden, og hans omme Hiertelav kunde beqvæmeligere have yttret sig, da han saae, at Fredstieneren gottede sig, om han, i Stedet for at sige Krigstieneren, at det var koldt i Dag, hvilket han desuden vel vidste, og kunde se, havde givet ham et Par 10 Skillinger, og sagt: Tag dem, gaa bort, og gaa du ligesaa. Min Herre, læg han sit patriotiske Hoved i Blod, og skaf bedre Kiøb paa

paa Hødevare, og vær forsikret, at han aldrig skal høre Krigstjeneren klage, saa længe han faaer, hvad Monarken tilstaaer ham. Min Herres Omfarg er da i denne Sag ufornoden, saa længe han ei kaldes ind med i Raadet.

End videre: Har da Synet af Krigstjeneren ved Comediesuset opvaakt onne Betragtninger, da har vist en ond Mand opfyldt hans Hjerte med bitter Galde, da han saa Fredstjeneren giøre sig til Gode; thi kan vel Helvede selv indgøde et større Had i et Menneskes Hjerte imod sin Dødsfe, end det min Herre har fattet til denne Stand i Almindelighed, da han saa bortviist vil have dem alle, ja mange tusende Forarmede og Undertrykte. Hvo tjener vel uden Fattige af begge Kion, som ei kan føde og underholde sig selv? Kan han da ei taale, at en Kuds, en Tjener maa have en Skjorte, en Dreie paa Kreppen, naar han gaar af sin Tjeneste, og Libertet skal leveres til hans Eftermand, eller at en Pige, som i mange Aar har tjent tro og vel, ei maa lægge sig et Par Lagen og
en

en Dnye til, for at have lidet at begynde med, naar hun bliver hendes egen? Thi hvorfra skal saadant komme, naar Vennen, de tiene for, skal tages bort for deres Næse, og gives til dem, som derved ikkun lidet kan blive hiulpsne? Det er ikke alle Piger, der sette deres Ven paa Stads og Hias, som han kalder det; der findes visselig mange, som tænke med Fornuft paa den tilkommende Tid, og lægge sig et og andet nyttigt Stykke til, som de i Fremtiden kan have got af. Ei allene dette vil min Herre skille dem ved, han vil endogsaa, at de skal gaae nøgne; thi hvorfra skal Pigerne faae Klæder, som de selv maa skaffe sig? Vil han giere dem til Huustvoe, eller hvad? Skulle vel en Pige, som daglig maa løbe, i alle slags Weir, en lang Wei til Stranden, Torvet og Slagterboden, kunde komme ud med tre Kirddaler aarlig til bare Skoe og Stromper, og hvorfra skulle hun tage Næsten? Hvorledes skulle en Kudske for ser Kirddaler, og en Diener for to, kunde holde sig selv ved lige med skikkelig og anstændig Linnet og andre Nødheder, naar man tager ti Kirddaler

ler bort af deres Løn? Et deiligt Forflag,
hvormed han indlægger sig stor Ære!

En Arbejder er sin Løn værd. Disse
ere ikke mine Ord; men betenk, min
Herre, hvem der Luc. 10, 7. har sagt dem.
Forvend dem ikke, staae ei heller hans
Billie imod; thi det vil blive ham haardt
at stampe imod Braadden. Husk paa,
hvad der staaer Job. 4, 19. Lad ingen
Mands Løn, som arbejder for dig,
blive hos dig Natten over, men
giv ham den strax. Her staaer ikke,
man skal tage den fra ham, og give den til
andre. Min Herre har visselig Marsag at
frygte sig for den, der taler: Malach. 3,
5. Jeg vil komme nær til eder, til
Dem, og være et hastende Bidne
imod Trosdærlene, og imod dem,
som svære falskelig, og imod dem,
som med Vold tilbageholde Dag-
lønnerens Løn. — See engang, min
Herre, hvilke smukke Personer han staaer i
Rang med, og hvad han kan vente sig
for Løn for hans ugudelige Anslag, i
Fald han ikke i Tide paa den rette Maade
søger

søger at afvende den. Men jeg farer videre fort.

Forklar mig engang, min Herre, siden han uden Betønkning nævner alle 9 Classer i Rangen, hvor mange han vel meener, der vil findes endogsaa i de første Classer, som give deres Tjenere saa stor Løn, at de uden deres Fornærmelse og Skade deraf kunde miste 10 Rirdaler, og dog forkaffe sig det Fornødne? Han maa troe de ere meget saa, og at der i de andre Classer ei heller ere mange, som give noget betydeligt meere, end jeg forhen har sagt ham, at jeg selv giver.

Endnu en Omstændighed, som han ei heller har overveiet, da han fra denne Udgift undtager dem, som ere uden for Rangen, saasom Kiebmænd og Haandverksmænd. Hvem meener han, at Byrden trykker meest, naar dyre Løder, Skatter og andre Paalæg indfalde, enten dem i Rangen, som sidde i Embede, og nyde en vis Gage, eller dem, som ere uden for? Jeg kan fortælle ham, at de første maa ei
B allene

allene bære deres egen, men maa og hielpe at bære en Deel af de andres med; thi Kiebsmanden og Haandverksmanden sætter Prisen igien paa sine Vare saa høit, at de kan være skadesløse. Men hvad Regres kan de søge, som ere i Rangen, og nyde en vis Gage, enten Tidene ere onde eller gode. Altsaa har min Herre urettelig gjort denne Distinction i hans Forslag.

- 3) Det tredie onde Folge, som af min Herres Forslags Iverksættelse ville skyde, bliver et evigt uforsonligt Had imellem disse Stænder, som kunde foraarsage mange Ulykker. Thi hvor skulle en Kudsfl, en Tiener nogen Tid kunde kaste Dine paa en Soldat, uden i hans Hierte at susse Dnt og Ulykke over den, som af hans Len og Fortieneste gjorde sig til Gode? Wille ikke dette give Anledning til mange Sammenrottelser, Mord, og andre Ulykker; thi min Herre veed af sit eget Exempel, at Hevnen er sød, og man gjør sig saa søde Betragtninger, naar man faaer Leilighed til at gjøre Dnt, og at ødelægge dem man er vred paa.

4)

4) Vilde det blive meget farligt for min Herre selv; thi ihvorvel han nu holder sig skjult og ubekjendt, saa bliver han dog ganske let at udspre, naar det var Alvor. Hvor torde han da vel lade sig see ved Indgangen af Comediehuset, eller andensteds om Aftenen, hvor nogen Samling var af disse Fredstienere? De vilde ganske vist opfylde deres Embeds Pligt, og paa det beste banke hans Kiortel af, saa der ikke skulle blive et Pudderstøv tilbage. Jeg vilde ei heller ønske ham at komme i et Kiecken, hvor der var et Par raske Piger, de vilde vist sætte Prøve paa, hvem der best kunde holde ud, enten deres Koste-kaster, eller hans patriotiske Kog.

See altsaa min Herre her nogle saa af de Folger, som af hans Forslags Iverksettelse vilde flyde. Jeg vil nu til Slutning allene giøre en liden Anmærkning ved en Talemaade, som min Herre bruger i hans Proeludium, sevend han kommer til Sagen i sig selv.

Han siger pag. 17. — Dette Arbejde, som Philopareia skatterer saa høit, forcerer mig at tage fat paa Pennen, i den christelige og menneskekierlige Intention, — at lade mine Tanker udløbe iblant Publicum, ikke af indbildte, men af sode oprigtige Tanker — 2c.

Al herlige Ord! men derunder ligger Dølgift og Galde. De komme mig for ligesom de Ord en Bøddel sagde til en Misdæder i Holland, hvis Hoved han stod færdig at hugge af med en Dre: Lig kun stille, jeg skal intet Ont gjøre dig. Hvad vare vel hans sode Tanker, som han gif ud med iblant Publicum, uden et mordisk Forsæt at skade hans Næster, nogle tusinde Mennesker? Synes han dette Udtænk er for haardt, saa kan han slaae op iudi Strychs 34, 23. hvor han skal finde det samme: Hvo som borttager Næring, han dræber sin Næste, og hvo som berøver en Daglonner sin Len, udgyder Blod. Hvorledes tør han vel i saa oplyst et Land kalde saadant Foretagende christeligt og menneskekierligt? En rar
Chri-

Christendom! I Satans Skole har han
lært at sette saadan Sminke paa sin
Dundskab.

Det er ikke en liden Ulfke, at mange
af de, i vore Tider, fremkommende Pa-
trioter fuse til, og af et eller faa Exempler,
som de enten treffe paa af en Hændelse,
eller med Hlid udforske, tage strax Anled-
ning til en General-Slutning, sette sig ned,
og uden grundig Overlæg og Betænkning
fremsette en almindelig Plan. Jeg vil
ikke sige, at Gult driver nogle til at skrive
nu omstunder, som man kunde have Marsag
at troe, siden de fleste af de smaa Piecer,
som daglig kommer ud, blive saa ubillig
betalt, at Autor af endogsaa et maadeligt
Oplag, kan, om han ikke har ander, leve
vel, indtil han faaer opspundet noget Ryt,
som kan give Penge. Men jeg troer, at
den bitter Dundskabs Rod, der ligger skjult
udi mange Menneskers Hierter, som Lovene
tilforn har sat Gierde og Grændser for,
ved Gierdets Nedbrudelse ytrer sig nu,
og vil ventelig meere og meere udbrede sig,
ja gribe saavidt om sig, at den vil blive

vanskelig igien at udrydde; thi man seer snart ikke et eneste af de nærværende Tidens patriotiske Skrifter, (jeg meener ingenlunde Besvarelserne imod dem), at de jo sigte til at forkleine, bespotte og ridiculere visse Personer eller Stønder, eller ganske at underminere og kuldfaste dem. Dette kildrer den gamle Adam, der ligger i Hjertet, og vil saa gjerne giøre Dnt og skade sin Næste, naar den ifkun under fede menneskekierlige favre Ord og patriotisk Jver kan opnaae sit Maal, og faae dem lagt øde, som den meeder til. De giøre sig Kong Alexander's Principium ved Gordii Knude til Regel: Nihil inter est quomodo solvatur; naar ifkun Autor naaer sit Maal, og faaer Penge til, hvor galt hans Forslag endogsaa er, lader han Vedkommende selv sørge for at rede sig ud af Labrynten, hvori han har sat dem, om de kan. Kan de ikke, det er ikke hans Sag, derom bekymrer han sig aldeles intet.

Siden da det patriotiske Blod allerede nu, da Kulden er saa stærk, er stegen til saa
hoi

hei en Grad i Hidfighed, var det at ønske, at der, inden Equinoctium, maatte en tilstrækkelig Aareladen blive ordineret for Patienterne, da man ellers maa befrygte, førend Hundedagene komme, at alle brave Folk vil blive skrevne baade fra Hæder, Ære og Velfærd. Thi ingen, end ikke de Medeligste, kan være sikker for disse skjulte Dyr, der ligge forborgne bag Buskene, lure paa Folk, og griber dem glubst an, førend de tage sig vare, og kan sætte sig i Forsvarsstand.

Tag til Takke, min Herre, med dette Svær paa hans Forslag, indtil en anden Ven kan tydeligere vise ham, hvortil han har taget Feil.

* * *

Til Slutning

maa jeg i Anledning af min Herres Censur ved Enden af hans Skrift, over Philopatris, ogsaa sige, at min Herres Skrift bør ganske forkastes; thi der er meget Ont udi. Dette troer jeg, at enhver retskaffen

rettskaffen Christen vil sande med mig,
Philopatreia vil have alle Geistlige, og
min Herre vil have alle fattige Tjeneste-
folk forarmede og undertrykte; saa at de i
den Post ere begge lige gode, da vi fattes
endnu ikkun nogle faa Patriotter, som
kan paatage sig at angribe de andre
Stander, for at faae det
hele Land ødelagt.

